

ΠΡΟΣΩΠΑ :
ΙΟΥΛΙΑ, 22 χρόνων, ΠΑΥΛΟΣ, 32
χρόνων.

Ο ΔΙΑΛΟΓΟΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

(Σ' ένα απλό μ' με πολύ γούστο στολισμένο σαλονάκι. Στη μέση ένα τραπέζακι, στολισμένο με κίτρινα τριαντάφυλλα. 'Η 'Ιουλίτσα ντυμένη μ' ένα απλό φόρεμα, κάθεται μπροστά στο τραπέζι).

ΙΟΥΛΙΑ.—'Ωραία... Μου άρεσει έτσι το τραπέζακι όπως το έτοιμασα, με το κίτρινο σερβιτόν του τσαγιού και με τα λουλούδια... Θά του κάνη όραία εντύπωση μόλις μπει εδώ μέσα. Μα τί παράξενο!... Δεν μπορώ ακόμα να πιστέψω πως είναι αλήθεια... 'Εγώ, εγώ, ή τόσο περιήρανη και τόσο δειλά, έδωκα παντεβόυ εδώ, στο σπίτι μου, σ' έναν άντρα! Και σέ ποιόν; Σ' ένα άγνωστο... Μα δεν ξέρω, δεν ξέρω κι' εγώ πως έγινε αυτό... Μου φάνηκε πολύ συμπαθής από την πρώτη στιγμή αυτού του άντρα... Και ή επιμονή του να με παρακολούθη τόσο καιρό στο δωμά μου έκανε μεγάλη εντύπωση... Μα αυτό που με τάραξε περισσότερο ήταν το γράμμα του... 'Ω! αυτό το γράμμα!.. (Βγάζει από το κορμάκι της ένα γραμματάκι και διαβάζει): «'Επιτα από έξη μήνες που σάς παρακολουθώ, έμαθα τίλος τ' όνομά σας. Δεν έχω να σάς πω παρά αυτά τα λόγια μόνο: "Αν δεν θελήσετε να με δεχθήτε αύριο το έραδν στο σπίτι σας, θά σκοτωθώ. Σας αγαπώ μέχρι το έλλάς και δεν θά μπορέσω πεινά να ζήσω άν με περιφρονήσετε. Καταλαβαίνετε ποιός σάς γράφει». Βέβαια, καταλαβαίνω... Και δεν ξέρω πως εγώ που δεν πιστέυα ως τώρα σε καμιά έρωτική εδδιήλωση, πιστέυα, πιστέυα τα λόγια αυτού του άγνωστου. Ποιος μου έβγαλε πει ότι θά σκοτωθώ για μένα και γέλασα καθόλου. Φοβήθηκα μήπως πραγματικά σκοτωθεί... Και καθώς τον είδα να περιμένη την άπάντησή μου κάτω από τα παράθυρά μου, του έφραξα ένα χαρτάκι που έλεγε: «'Ελάτε αύριο το έραδν στις έξι». 'Εγώ, εγώ το έκανα αυτό; Πώς έγινε λοιπόν το θαύμα αυτό; Μήπως είπ' έρωτισμένα!... 'Ω, Θεέ μου!... Μήπως αγαπάω αυτόν τον άγνωστο; Δεν ξέρω... Δεν ξέρω... (Κτυτάροντας το ρολόι που φορεί στο χέρι της).—Κι' όμως... όσο πλησιάζει ή ώρα, έρτά, ή καρδιά μου χτυπάει πιο δυνατά. Μια άνησυχία και μια γέλια μαζί με πλημμυρίζουν... Φοβάμαι κι' ελπίζω. 'Υποφέρω και χαίρομαι... Αυτό είναι λοιπόν ή αγάπη; (Ακούγεται κάποιου σιγανού χτύπημα στην πόρτα). Αιτός είναι!... (Με φωνή κοιμμένη). 'Εμπρός!

('Η πόρτα άνοίγει και μπαίνει μέσα ο Παύλος. 'Η 'Ιουλίτσα προχωρεί γιά να τον υποδεχθή. 'Εκείνος ακύβει και φιλάει την άκρη του φορέματός της).

ΠΑΥΛΟΣ.—Σας ευχαριστώ, σάς ευχαριστώ γιατί μου επιτρέψατε να έρθω.

ΙΟΥΛΙΑ, (δίνοντας του το χέρι της).—Είστε ο μόνος άνθρωπος που μου έχει εμπνεύσει εμπιστοσύνη.

ΠΑΥΛΟΣ, (παιρνοντας το χέρι της).—Μου επιτρέψτε να φιλήσω το χέρι σας;

ΙΟΥΛΙΑ.—Σας επιτρέπω...

ΠΑΥΛΟΣ, (φιλώντας μ' εδλάθεια και με τρυφερότητα το χέρι της).—Ευχαριστώ. (Κτυτάροντας έκστατικά την 'Ιουλίτσα).—'Ετσι λοιπόν; Είμαι ο μόνος άνθρωπος που σας ένεπνευσε εμπιστοσύνη; 'Αλλά με κάλεσατε και για κάτι άλλο ακόμα... Φοβήθηκατε μην σκοτωθώ...

ΙΟΥΛΙΑ.—Νά σας πω λοιπόν την αλήθεια. Ναι... Φοβήθηκα μην σκοτωθώτε...

ΠΑΥΛΟΣ.—Και θά σκοτωνόμουν άν δεν μου άπαντούσατε... Θυμάστε; Είπε έξη μήνες τώρα που σάς παρακολουθώ στον δρόμο. 'Από την πρώτη στιγμή που είδα με τραβήξατε μαγνητικά κοντά σας... 'Ισως θά σας φανόμουν πολύ ρομαντικός, λίγο γελοίος πιθανόν... Μα δεν τοίμοιθα τόσο καιρό ούτε να σας μιλήσω, ούτε να σας γράρω. Και δεν θά τοίμοιθα ούτε να ρωτήσω για σας και να μάθω τ' όνομά σας, όταν έξαφνα μια μέρα άκουσα να σας φωνάζη κάποια κυρία.

ΙΟΥΛΙΑ.—Κι' έτσι μάθατε πως με λένε. 'Ωραία... Θέλετε τώρα να πούμε μαζί ένα τσάι;

ΠΑΥΛΟΣ, (πλησιάζοντας στο τραπέζακι).—Τι όραία λουλούδια... Μου άρεσουν πολύ τα κίτρινα τριαντάφυλλα...

ΙΟΥΛΙΑ.—Κι' εγώ τ' αγαπώ εξαιρετικά. Καθήστε λοιπόν!... ('Ο Παύλος κάθεται μπροστά στο τραπέζακι. 'Απέναντί του κάθεται ή 'Ιουλίτσα).

ΠΑΥΛΟΣ.—Τι εύτυχία!... Δεν την περιμένα ποτέ... Μα δεν μπορούει να φανταστήτε τί εντύπωση μου κάνατε όταν σας πρωτοείδα. Μου φάνηκε ότι σας ήξερα πριν από πολλά χρόνια... δεν ξέρω από πότε. Μου φάνηκε πως τα είχα ιδεί άλλοτε τα μάτια σας, δεν ξέρω πού...

ΤΟ ΠΑΝΤΕΒΟΥ

ΙΟΥΛΙΑ.—'Ω, Θεέ μου! Θεέ μου! Μήπως αγαπάω αυτόν τον άγνωστο;

Ξέρει τί ν' άπέγνωσε;

ΠΑΥΛΟΣ, (με συγκίνηση που μεγαλώνει όλοένα).—Πώς τίν έλεγαν τον αδελφό σας;

ΙΟΥΛΙΑ.—Παύλο, νομίζω.

ΠΑΥΛΟΣ.—Και δεν θυμάστε το επώνόμο σας;

ΙΟΥΛΙΑ.—Τό επώνόμο μας ήταν Μιχαήλωφ.

ΠΑΥΛΟΣ.—Σε ποιά πόλι της Ρωσίας μένατε;

ΙΟΥΛΙΑ.—Στη Μόσχα.

ΠΑΥΛΟΣ, (κατάχλωμος).—'Ο πατέρας σας ήταν στρατηγός;

ΙΟΥΛΙΑ.—Ναι.

ΠΑΥΛΟΣ, (άγωνιώντας).—Δεν μου λέτε... 'Εχετε στο δεξιό σας μπράτσο, κάτω από τον άγκώνα, ένα σημάδι;

ΙΟΥΛΙΑ.—Ναι... Γεννήθηκα μ' αυτό το παράξενο σημάδι. (Σηκώνει το μανίκι του δεξιού της χεριού και δείχνει στον Παύλο το σημάδι). Μα πως το ξέρετε;

ΙΟΥΛΙΑ.—'Ε, λοιπόν... Και σέ μένα συνέθη το ίδιο... Δεν ξέρω, μα μου φάνηκε πως σάς ήξερα, πως κάποιος σάς είχα ιδεί... Άλλοτε.

ΠΑΥΛΟΣ.—Θά είχαμε ζήσει, φάνηται, καλύτε σέ κάποιο άλλο κόσμο μαζί...

ΙΟΥΛΙΑ.—'Ισως... Πάντως, κι' άν δεν είν' αλήθεια, μου άρέσει να το φαντάζομαι αυτό...

ΠΑΥΛΟΣ.—Μένετε μόνη εδώ;

ΙΟΥΛΙΑ.—'Είμαι έντελώς μόνη στον κόσμο.

ΠΑΥΛΟΣ.—Κι' εγώ είμαι έντελώς μόνος. Και...

ΙΟΥΛΙΑ.—Και;

ΠΑΥΛΟΣ.—'Ηθελα τόσο να γεμίσω την έρημία της ζωής μου με μια μεγάλη αγάπη.

ΙΟΥΛΙΑ, (σάν ήχώ).—Με μια μεγάλη αγάπη, (Γιά μια στιγμή μένουν και οι δύο σιωπηλοί).

ΙΟΥΛΙΑ.—Λοιπόν... Πώς το παίρνατε το τσάι σας;

ΠΑΥΛΟΣ.—Τό παίνο ζωής ζάχαρι, όπως στην πατρίδα μου.

ΙΟΥΛΙΑ, (ζωηρά).—Ποιά είναι ή πατρίδα σας;

ΠΑΥΛΟΣ.—'Η Ρωσία...

ΙΟΥΛΙΑ.—'Α, είστε Ρώσος. Γι' αυτό είστε τόσο ρομαντικός...

ΠΑΥΛΟΣ.—'Εχετε γνωρίσει πολλούς Ρώσους;

ΙΟΥΛΙΑ.—Μα... Είμαι κι' εγώ Ρωσίδα.

ΠΑΥΛΟΣ.—Τότε να μιλήσουμε Ρωσικά, γιά να ξαναθυμηθώτε τη φραγή μας πατρίδα...

ΙΟΥΛΙΑ.—'Αλλοίμονο... Δεν θυμάμαι ποιά μόνο μερικές λέξεις.

'Όταν μ' έφεραν εδώ από την Ρωσία, ήσαν πολύ μικρή...

ΠΑΥΛΟΣ.—'Ηθελα βέβαια γιά να σωθώ από την 'Ετανάσταση;

ΙΟΥΛΙΑ.—Βέβαια. Τους γονείς μου τους σκοτώσαν οι Μπολσεβίκοι. Μ' έπιασε και μ' έφερε μια θεία μου, που πέθανε έπειτ' από λίγο καιρό...

Με πήρε τότε από την προστασία της μια Γαλλία άριστοκράτις, ή οποία συνδεόταν άλλοτε με τους γονείς μου. Μ' έσπουδασε, μου βοήθηε ύστερα μια θεία σ' ένα γραμμάκι κι' έτσι έζησα ως σήμερα...

ΠΑΥΛΟΣ.—'Αλλοίμονο!... Και τίνος διαζύγιου τους γονείς τους σκοτώσαν οι Μπολσεβίκοι... Κατόρθωσα να φύγω κι' εγώ από τη Ρωσία μαζί με κάποιους άλλους άριστοκράτες, γιά την 'Αμερική... 'Εκεί έργασθηνα κι' απέκτησα άκαζητη περιουσία. Τόχα τέλητα ήρθα στη Γαλλία. 'Αλλά δεν ανταύρασε ποσο με σκεπαι αυτή ή άνεύληστη άναζάλωγη ότι είμαστε πατριώτες... Μα δεν μου λέτε... Πώς δεν έχετε Ρωσικό όνομα;

ΙΟΥΛΙΑ.—'Η καρδιά που μ' έφροστάτευσε, μου έδωσε το όνομα της πεθαμένης της κόρης. Με φωνάζουν 'Ιουλίτσα, αλλά το πραγματικό μου όνομα είναι Νατάσα.

ΠΑΥΛΟΣ, (με συγκίνηση).—Νατάσα! Είχα κι' εγώ μια μικρή αδελφούλα που την έλεγαν Νατάσα... Δεν ξέρω τί έγινε... Θά έζη πέθανε δίχως άλλο. (Τά μάτια του γεμίζουν δάκρυα).

ΙΟΥΛΙΑ.—'Θυμάμαι κι' εγώ σαν άνευρο πως είχα κάποτε έναν αδελφό που με ζούσε στα γόνατά του... Ποιός

Ήξερε τί ν' άπέγνωσε;

ΠΑΥΛΟΣ, (με συγκίνηση που μεγαλώνει όλοένα).—Πώς τίν έλεγαν τον αδελφό σας;

ΙΟΥΛΙΑ.—Παύλο, νομίζω.

ΠΑΥΛΟΣ.—Και δεν θυμάστε το επώνόμο σας;

ΙΟΥΛΙΑ.—Τό επώνόμο μας ήταν Μιχαήλωφ.

ΠΑΥΛΟΣ.—Σε ποιά πόλι της Ρωσίας μένατε;

ΙΟΥΛΙΑ.—Στη Μόσχα.

ΠΑΥΛΟΣ, (κατάχλωμος).—'Ο πατέρας σας ήταν στρατηγός;

ΙΟΥΛΙΑ.—Ναι.

ΠΑΥΛΟΣ, (άγωνιώντας).—Δεν μου λέτε... 'Εχετε στο δεξιό σας μπράτσο, κάτω από τον άγκώνα, ένα σημάδι;

ΙΟΥΛΙΑ.—Ναι... Γεννήθηκα μ' αυτό το παράξενο σημάδι. (Σηκώνει το μανίκι του δεξιού της χεριού και δείχνει στον Παύλο το σημάδι). Μα πως το ξέρετε;

ΠΑΥΛΟΣ.—Νατάσα!... 'Αδελφούλα μου...

ΙΟΥΛΙΑ.—'Α!... Τι λέτε; Είστε ο αδελφός μου;

ΠΑΥΛΟΣ.—Ναι!... 'Ετσι έξηγείται ή άμοιβαία έλξη μας. Νά, λοιπόν, που πραγματικά γνωριζόμαστε από πριν... Και όσο κι' άν νομίζα πως σ' αγαπώ έρωτικά, έννοιαθα όμως μια βαθιά εδλάθεια γιά σένα. 'Αδελφούλα μου!...

ΙΟΥΛΙΑ, (πέφτοντας στην άγκαλιά του).—Τώρα μπορούει να φιληθώμε σαν αδελφά... 'Α, τί χαρά!... Δεν θά είμαι πεινά μόνη... Χωριέ μου αδελφούλη... Μου φάνηται πως ξαναβρήκα και τους γονείς μας μαζί σου...

ΠΑΥΛΟΣ.—'Γλυκειά μου αδελφούλα... (Φιλιώνται τρυφερά, χύνοντας δάκρυα χαρής).